

שרה סלע:

**„רציתי לפגוש אנשים,
אבל לא היה איפה!“**

כל כמה חודשים יוצאת איזו מישלחת לברית-המועצות: מישלחת אמנים, מישלחת סופרים, מישלחת מדענים, המוזמנים משתתפים בימי-עיון ובקונגרסים. מה עושות הנשים הנלוות אל הבעלים? מה בכלל יש לעשות במוסקווה, למשל, אם אתה מלווה של מוזמן?

שרה סלע, רעייתו של הפרופסור מיכאל סלע, נשיא מכון וייצמן, נלווה אל בעלה לכינוס האחרון וחזרה ארצה בימים אלה. שאלתי אותה מה עשתה בשעות ובימים שבעלה היה עסוק בענייניו.

זה נכון שקשה לעשות ברוסיה שופינג או לשבת בבתי-קפה, וזאת כי פשוט אין שם מה לקנות ואין בתי-קפה. לעומת זאת, אני מוכרחה לציין שבאף סיור אחר שלי בעולם לא ראיתי דאגה כזאת ואירגון כזה, רווקא לגבי המלווים. הם לקחו אותנו לסיורים מעניינים, לטיולים, לביקורים במוסיאונים, שבעבר היו אחוזות של מישפחות-האצולה, נסענו לראות מיפעלים ואפילו ראיתי שתי תצוגות-אופנה.

● זה רווקא מעניין מאוד. איזה אופנה יש ברוסיה?

ראיתי תצוגה אחת במוסקווה ואחת בקאזסטאן. מה שראיתי במוסקווה היה אולי דומה למה שלבשו כאן בארץ בשנות ה-20. לעומת זאת, בקאזסטאן היתה אופנה יותר יפה וקצת יותר מודרנית. בכלל, במוסקווה הכל נראה יותר עגום, עצוב ועני.

● קנית איזה בגד?

לא, ורווקא היה משהו פולקלוריסטי שמאוד מצא חן בעיניי, אבל הסתבר שמה שמוצג בתצוגות לא ניתן לקניה. ניסיתי לברר למי, אם כן, מיוערת האופנה — אבל לא הצלחתי לקבל תשובה.

● איך בכלל נראות ולבושות הנשים הרוסיות?

הן לבושות נורא — גם עלוב וגם חסרי-עם.

● סגשת אנשים מעניינים?

פגשתי מעט. הבעיה הכי-קשה היא איפה לפגוש אותם. לאורחים רוסיים אסור להיכנס למלון, ובתי-קפה ומיסעדות פשוט אין. כך נוצר מצב שגם אם אתה רוצה להיפגש עם אורח רוסי והוא רוצה להיפגש איתך, הפגישה מתבטלת. כי אין מקום שבו אפשר לערוך אותה.

יהושע מל:

**„אי-אפשר להתחשב כל
הזמן בכל השביתות!“**

על אלפי המתרחצים בים לא עושה שביתת המצילים כל רושם. חלק גדול מהם אפילו לא שמעו עליה. את יהושע טל ושני בניו פגשתי בתוך המים.

● הילדים שלך יודעים לשחות?

לא.

● למה?

כי קורס השחיה הכי זול עולה 17,000 שקל.

● לא מסחיר אותך לבוא לים עם הילדים הקטנים,

כשאתה יודע שאין מצילים וברר כמה אנשים טבעו

בשבע שעות?

ממילא אני סומך על עצמי יותר מאשר על המצילים. חוץ מזה,

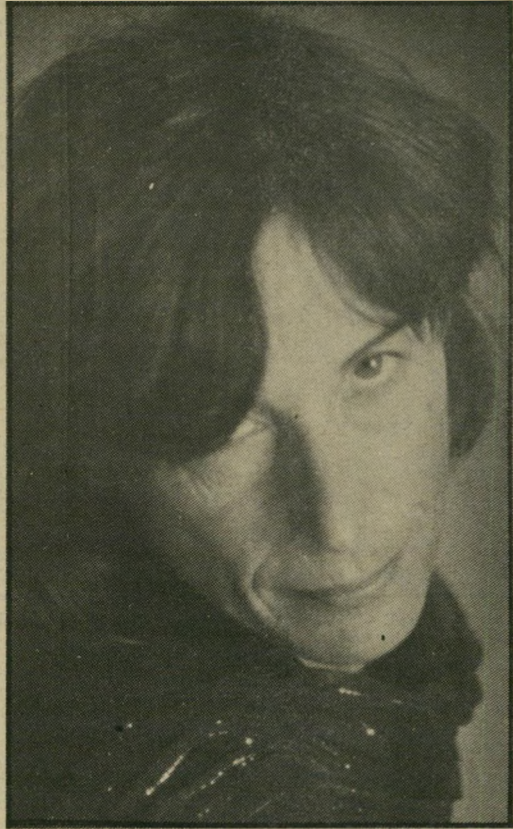
אני גר בירושלים ותיכננו את הטיול הזה כבר מזמן.

אני לא יכול להתחשב בכל השביתות הפורצות בארץ, כאשר

אני עושה תוכניות לחופש הגדול.

הים בשביתה, הטלוויזיה בשביתה — מה את רוצה שאני

אעשה עם הילדים, שאחזיק אותם סגורים בחדר?

עדנה שבתאי:

**„ענקליה הסכים להניח
לעניין כי חייו היו בסכנה!“**

תביעתו של הסופר המנוח יעקב (יענקלה) שבתאי להסיר את תמונתו מעל כרזת התחיה הסתיימה בשבוע שעבר, שנתיים אחרי מותו. לשביעות רצון אשתו עדנה — כך דווח בעיתונים.

כמה ימים אחרי הדיווח ראיתי שוב את הכרזה של התחיה, והיא לא השתנתה כלל. טילפנתי לעדנה שבתאי ושאלתי אותה: מה קרה עם הסיכום בינה ובין גאולה כהן?

סיכום לא נערך עם גאולה כהן, אלא עם דובר התחיה. נפגשנו לשיחה ארוכה. הוא הסביר לי שאין להם אפשרות לשנות את כל הכרזה, החלט רק להוציא את דיוקנו של יענקלה ולשים דיוקן אחר. זו הסיבה שאת ורבים אחרים חשבתם שהכרזה היא אותה הכרזה.

הבנתי את הסברם שהם אינם יכולים לסגת מהמיתאר הכללי — כלומר — הרגל והפויציה שבה הוצג הדיוקן — ולא התעקשתי לחינם. לי היה חשוב שפניו של יענקלה לא יופיעו שם, ואכן הן לא מופיעות יותר.

● למה זה לקח להם כליכך הרבה זמן? אני זוכרת שבועלך טיפל בעניין עוד בחייו.

נכון, הוא התחיל לטפל בזה, אבל אחרי שהתברר שזו תהיה מילחמה קשה, אני ביקשתי ממנו שיחדל מכך, כי ידעתי שהוא

חולה לב ושחייו בסכנה.

היום הם התנצלו על הכל והעניין נגמר.

● ואיך נערכה הסולחה הגדולה בינך ובין גאולה כהן?

זו לא היתה סולחה — אלא פגישה שנועדה לסיים את המאבק.

האיש שהייתי איתו בקשר, דובר התחיה, שאל אותי אם אני מוכנה שגאולה כהן תבוא לביתי. אמרתי שאשמח לקבל אותה, כדי לא

לסיים את הפרשה במרידות ובאיבה. היא הגיעה והביאה את סיפורה.

מעבר למיתרס האידיאולוגי והפוליטי, זו היתה פגישה מרגשת.

● ובכל זאת, בשרואים את הסמל החדש של התחיה, נראה כאילו ויתרו לך רק קצת.

חשוב להעמיד דברים על דיוקם. עכשיו, אחרי שאני מסבירה את העניין, כל מי שאיכפת לו ושיביט בכרזה יירע, שפניו של יענקלה כבר לא מתנוססות עליה.